

Arrest

**nr. 79 756 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaarde op 17 september 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 25 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. In het kader van haar asielaanvraag maakte verzoekster een paspoort over dat is voorzien van een door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd visum type C geldig van 1 augustus 2011 tot 30 september 2011. Met dit reisdocument kwam verzoekster op 8 september 2011 via Amsterdam het grondgebied van de Schengenstaten binnen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Nederlandse autoriteiten op 16 november 2011, gelet op artikel 9, vierde lid van de Europese Verordening nr.

343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de overname van verzoekster.

1.4. De Nederlandse autoriteiten willigden het overnameverzoek in bij schrijven van 4 januari 2012.

1.5. Op 17 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde [D. J. P.]

[...]

van nationaliteit: Suriname

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 25/10/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaart op 17/09/2011 in België zijn toegekomen. Zij verklaarde eveneens de Surinaamse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op [...].

Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 25/10/2011 verklaart betrokkene dat dit haar eerste asielaanvraag is in België. Zij verklaart eveneens dat zij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft. Betrokkene verklaart dat zij op 07/09/2011 vanuit Paramaribo te Suriname per vliegtuig naar Amsterdam te Nederland reisde waar zij op 08/09/2011 aankwam. Ze verklaart dat ze op 17/09/2011 per auto naar België reisde waar ze arriveerde op 17/09/2011.

Betrokkene reisde samen met haar 3 kinderen, [...].

Betrokkene is in het bezit van haar paspoort nr R1081658 (afgegeven op 20/07/2007 en geldig tot 20/07/2012) met een geldig Schengenvisum 010813382 (afgeleverd door de ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden, Paramaribo) met een geldigheidsperiode van 01/08/2011 tot 30/09/2011. De inreisstempel op het visum bevestig[t] dat betrokkene op 08/09/2011 het grondgebied van de Schengen-lidstaten nl. te Amsterdam in Nederland is binnengekomen.

Haar zonen zijn eveneens in het bezit van een paspoort en een Schengenvisum :

[G. J. E.], paspoort nr. R1204920 (afgegeven op 26/04/2011 en geldig tot 26/04/2016) met een geldig Schengenvisum (afgeleverd door de ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden, Paramaribo) met een geldigheidsperiode van 01/08/2011 tot 30/09/2011.

[G. J. R.], paspoort nr R1204991 (afgegeven op 26/04/2011 en geldig tot 26/04/2016) met een geldig Schengenvisum (afgeleverd door de ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden, Paramaribo) met een geldigheidsperiode van 01/08/2011 tot 30/09/2011.

[G. J. G.], paspoort nr R1204909 (afgegeven op 26/04/2011 en geldig tot 26/04/2016) met een geldig Schengenvisum (afgeleverd door de ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden, Paramaribo) met een geldigheidsperiode van 01/08/2011 tot 30/09/2011.

De inreisstempels op het visa bevestigen eveneens dat betrokkenen op 08/09/2011 het grondgebied van de Schengen-lidstaten nl. te Amsterdam in Nederland zijn binnengekomen.

Op 16/11/2011 werd een overnameverzoek aan de Nederlandse autoriteiten verstuurd. De Nederlandse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 04/01/2012 weten dat het verzoek tot overname wordt ingewilligd op basis van art 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Ook voor betrokkenes drie zonen [gaven de] Nederlandse autoriteiten hun akkoord tot overname op datzelfde artikel. Nederland heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden

vastgesteld dat Nederland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Nederland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Nederlandse autoriteiten zullen tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer betrokkene gevraagd wordt of zij een specifieke reden heeft waarom zij precies in België een asielaanvraag wou indienen, antwoordt zij dat een vriend van haar, haar en haar kinderen uitgenodigd had om naar België te komen en dat hij beloofde alle papieren in orde te maken om ook de kinderen te laten school lopen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelt zij dat ze een goede gezondheid heeft. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Nederland in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.4 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene met haar gezin het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Verzoekster diende op 3 februari 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 15 van de verordening 343/2003/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de motiveringsverplichting. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing de art. 3 en 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 51/5, § 2, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht schendt en een kennelijke beoordelingsfout begaat, wanneer deze naliet grondig en afdoende te motiveren waarom verzoeksters argumenten, opdat de Belgische autoriteiten zelf het onderzoek van de door verzoekster in België ingediende asielaanvraag op zich zouden nemen, niet konden weerhouden worden.

Dat verzoekster en haar kinderen afkomstig zijn uit Suriname.

Dat verzoekster in haar land problemen kende waardoor zij samen met haar drie kinderen genoodzaakt was haar land te ontvluchten richting België waar zij op 25 oktober 2011 een asielaanvraag indiende.

Dat verzoekster ernstig ziek is. Zij staat in België onder strikte medische begeleiding. Een aantal medische ingrepen bij verzoekster zijn reeds gepland en verdere medische onderzoeken bij verzoekster in het UZ Gent zijn levensnoodzakelijk (cf. stukken 2 en 3).

Op 7 februari 2012 is er alvast een leverpunctie bij verzoekster in het UZ Gent voorzien. Op 23 februari 2012 zal er in hetzelfde ziekenhuis een dringende tonsillectomie bij verzoekster plaatsvinden (cf. stuk 3).

Dat in eerste instantie dient vastgesteld te worden dat zelfs wanneer de verantwoordelijkheid, in de zin van de Dublin-verordening “op een andere Overeenkomstsluitende Partij rust”, verweerder nog over een appreciatiebevoegdheid beschikt ingevolge het artikel 3 lid 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 dat stelt dat “In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich” en ingevolge het artikel 51/5, §2 van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.”

Dat bovendien het art. 15 lid 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 duidelijk stelt dat “Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden”.

Dat uit de bestreden beslissing nergens duidelijk blijkt dat verweerder niet zelf verzoeksters asielaanvraag wil behandelen terwijl nochtans de artikelen 3 lid 2 en 15 lid 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 en het artikel 51/5, §2 van de wet van 15.12.1980 niet tot een beslissing met die inhoud verplichten.

Dat verweerder de beslissing niet afdoende motiveerde en een kennelijke beoordelingsfout begaat wanneer hij nalaat grondig te motiveren waarom verzoeksters argumenten (ernstige medische problemen), opdat de Belgische autoriteiten zelf het onderzoek van de door verzoekster in België ingediende asielaanvraag op zich zou nemen, niet konden weerhouden worden.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening heeft gehouden met verzoeksters humanitaire argumenten, waardoor een kennelijke beoordelingsfout door verweerder werd begaan en de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht werd geschonden.”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze drie onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekster nochtans voorgehouden schendingen van de art. 3 en 15 van de Verordening nr. 343/2003 ; de artikelen 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, §2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsverplichting.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ter ondersteuning van haar enig middel verwijst verzoekster naar haar medische problematiek.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat verzoekster op 3.2.2012 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft ingediend, terwijl de bestreden beslissing dateert van 17.1.2011.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon helemaal geen rekening houden met het door verzoekster vermelde gegeven van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing was die aanvraag immers nog geeneens ingediend.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Bovendien heeft verzoekster nagelaten melding te maken van haar medische problemen tijdens haar verhoor op 25.10.2011.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de inhoud van het verhoor:

“Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker:

Goede gezondheid.”

Er was derhalve absoluut geen reden om de asielaanvraag te behandelen conform de artikelen 3 en 15 van de Verordening 343/2003.

Ook in de bestreden beslissing wordt hieraan terecht gerefereerd:

[...]

Er kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dan ook niet verweten worden dat geen rekening werd gehouden met de in het verzoekschrift aangehaalde medische problemen.

Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten. (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Indien de medische situatie van verzoekster dermate urgent is aan dat een eventuele verwijdering een schending zou uitmaken van [artikel 3] EVRM, [staat] het haar vrij om een verlenging van termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Verzoekster blijft thans in gebrek aan te tonen waarom haar medische problemen niet in Nederland zouden kunnen worden behandeld.”

4.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen

van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 9, vierde lid van de verordening 343/2003/EG, immers vastgesteld dat de Nederlandse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekster, net als haar drie kinderen, in het bezit is van een nationaal paspoort voorzien van een door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd visum type C geldig van 1 augustus 2011 tot 30 september 2011 en dat de inreisstempel op dit visum bevestigt dat zij op 8 september 2011 het grondgebied van de Schengenstaten, via Amsterdam, is binnengekomen. Er wordt ook vermeld dat de Nederlandse autoriteiten hebben ingestemd met de overname van verzoekster en haar kinderen. Tevens wordt gemotiveerd dat Nederland het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft ondertekend, dat verzoekster in Nederland de mogelijkheid zal worden geboden om een asielaanvraag in te dienen en dat de asielaanvraag in Nederland zal worden behandeld volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht. Daarnaast motiveerde verweerder in de bestreden beslissing dat er geen concrete basis voorhanden is om de asielaanvraag op grond van de artikelen 3, tweede lid, 7 en 15 van de verordening 343/2003/EG alsnog in België te behandelen. Er werd hierbij aangegeven dat verzoekster verklaarde geen familie in België of elders in Europa te hebben en in goede gezondheid te zijn en dat er geen enkele aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Nederland in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Verzoekster voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat verweerder niet te motiveren waarom haar argumenten om de asielaanvraag in België te behandelen niet weerhouden konden worden. Zij verwijst hierbij specifiek naar haar medische problemen. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar gehoor op 25 oktober 2011 verklaarde in goede gezondheid te verkeren en dat uit geen enkel stuk dat voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster gezondheidsproblemen had. Zoals verweerder correct aangeeft in de nota met opmerkingen diende verzoekster pas op 3 februari 2012, zijnde na het nemen van de bestreden beslissing, een aanvraag in om op grond van medische redenen tot een verblijf te worden gemachtigd. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat in de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte niets wordt gesteld omtrent haar medische problemen. Nu verweerder bovendien uitdrukkelijk motiveerde dat er geen concrete basis voorhanden was om verzoeksters asielaanvraag op grond van de artikelen 3, tweede lid, 7 en 15 van de verordening 343/2003/EG alsnog in België te behandelen, kan verzoekster verder evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt dat "*verweerder niet zelf verzoeksters asielaanvraag wil behandelen*".

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het raam van de toepassing van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat in beginsel de Nederlandse autoriteiten, op grond van artikel 9, vierde lid van de verordening 343/2003/EG, verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag. Zij stelt evenwel dat de Belgische autoriteiten alsnog de verantwoordelijkheid voor de behandeling van haar asielaanvraag op zich konden nemen. Waar verzoekster in dit verband verwijst naar artikel 3, tweede lid van de verordening 343/2003/EG moet worden geduïd dat uit voormelde bepaling op zich geen enkele verplichting voortvloeit en verweerder duidelijk heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat het niet vereist is om de asielaanvraag van verzoekster door de Belgische asielinstanties te laten behandelen.

Verzoekster voert aan dat bij de beoordeling van haar situatie ten onrechte geen rekening is gehouden met haar medische problemen. Er dient echter te worden geduïd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681) en er moet worden herhaald dat niet blijkt dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing kennis had van de medische problemen van verzoekster en dat verzoekster daarenboven verklaarde in goede gezondheid te verkeren toen verweerder haar op 25 oktober 2011 uitdrukkelijk vroeg naar haar gezondheidstoestand. Ten overvloede merkt de Raad verder op dat uit de door verzoekster voorgelegde stukken niet blijkt dat zij niet naar Nederland kan reizen en indien vereist aldaar haar medische behandeling kan laten verderzetten. In deze omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3, tweede lid van de verordening 343/2003/EG heeft miskend.

Een schending van artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet – dat een gelijkaardige bepaling omvat, nu het voorziet dat de Belgische autoriteiten op elk ogenblik kunnen beslissen dat zij verantwoordelijk zijn om een asielaanvraag te behandelen, ook al zijn zij hiertoe niet verplicht krachtens de criteria die opgenomen zijn in de Europese regelgeving die België bindt – blijkt evenmin.

Verzoekster betwist verder het motief in de bestreden beslissing niet dat zij geen familie heeft in België en evenmin elders in Europa. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder in strijd met artikel 15 van de verordening 343/2003/EG heeft gehandeld.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 15 van de verordening 343/2003/EG en van artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster tevens geschonden acht – legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK